

Reglen er for Djeblikket. Lovens § 10 handler om det Tilfælde, at en Forsikring ophæves derved, at den forsikrede udtræder af Anstalten. Det er et Tilfælde, som er ret hyppigt; det sker ofte, at man, naar man har tegnet Forsikring særlig mod aarlige Præmier, efter nogle Aars Forløb opdager, at man har sat sig i en større Udgift, end man kan taale. Saa ønsker man at træffe sig tilbage fra Forholdet, og det forhindrer Loven ikke; tværtimod, Loven tillader det, og Loven siger endvidere udtrykkelig i § 10 første Stykke — thi det er ret vel forstaaeligt af alle — at naar en Forsikring saaledes ophæves, vil han — altsaa den forsikrede — „imod Tilbagelevering af Policen eller Indtegningsbeviset i kvitteret Stand erholde en Godtgørelse, hvis Størrelse bestemmes paa følgende Maade“. Der staar udtrykkelig i Lovens § 10, at man ved at ophæve en Forsikring faar en Godtgørelse, men det faar man ingenlunde altid. Paragraffens andet Stykke medfører, at man ikke ubetinget faar en Godtgørelse. Det skal jeg nærmere forklare. Livrenteanstaltens Tariffer ere som enhver Livsforfæringsanstalts Tariffer byggede paa den Grundtæning, at man først maa beregne en formodet Dødelighed, en vis Levedandslynhed efter statistiske Beregninger, og i Forbindelse dermed gaa ud fra en vis Rentefod. Den Rentefod, man gik ud fra i Loven af 1870, er som bekendt 4 pCt. Med disse to Forudsætninger danner man, hvad jeg vil kalde en Nettotarif, man danner altsaa derud af Tariffen, som, hvis Forudsætningerne ere rigtige, altid vil føre til, at den Anstalt, der forsikrer de vedkommende, kan gaa skadesløs derfra. Det vil jo altsaa være en Gennemsnitsberegning af Renten og Dødeligheden, som vil medføre, at Regnestykket altid vil faa et for Anstaltens Vedkommende rigtigt Resultat, den vil kunne opfylde sine Forpligtelser. Men da man aldrig er fuldkommen sikker paa, at de Forudsætninger, man gaar ud fra, ere rigtige, da Dødeligheden navnlig kan blive større end forudsat, saa er det endvidere bestemt i Lovens § 14, at der til disse saakaldte Indstud — jeg kalder dem Nettotariffer — til disse saakaldte Indstud altid skal lægges et Sikkerhedstillæg, et Tillæg til, paa Grund af den Mulighed, at Anstalten kunde være gaaet ud fra urigtige Forudsætninger. Dette saakaldte Sikkerhedstillæg er forskelligt efter de forskellige Forsikringsarter, men da jeg her hovedsagelig vil bestæftige mig med Livsforfærings, kan jeg sige, at for en livsvarig Livsforfærings, der tegnes mod Præmie, er dette Sikkerhedstillæg 5 pCt. af Indstudet, af den Nettotarif, jeg næviede. Det

er Sikkerhedstillæget. — Dernæst skal jo Anstalten administreres, og det koster noget. Henlynet til Administrationsomkostningerne er ikke taget med ved Beregningen af Nettotarifferne af Indstudene. Det er heller ikke taget med i det rent vilkaarlige Tillæg, som er Sikkerhedstillæget, altsaa der maa endvidere betales Administrationsomkostninger; det kaldes Driftstillæg. Det omtales ligeledes i Lovens § 14 og gives for enhver Forsikring med 5 pCt., men endvidere for Forsikringer, der tegnes mod Præmie med 3 pCt. yderligere. Altsaa for en livsvarig Forsikring, der tegnes mod Præmie, skal der betales 5 pCt.s Tillæg til Nettotariffen i Sikkerhedstillæg, og desuden 8 pCt. i Driftstillæg eller til Driftsomkostninger. Det er altsaa det almindelige. Men nu indeholder Loven endvidere den Bestemmelse, at dersom en Person, der ønsker at forsikre sig, ikke kan producere en Lægeattest for, at han har et normalt Helbred, dersom der er et eller andet i Vejen med ham, eller dersom der for nylig har været et eller andet i Vejen med ham, saa antager Anstalten ham ikke til Forsikring, hvis de Mængder, der ere, ere meget store; hvis det er Mængder, om hvilke man antager, at de ville gaa bort efterhaanden, antager man ham til Forsikring, men mod en forhøjet Præmie. Denne beregnes ikke saaledes som de tidligere Tillæg procentvis, men paa den Maade, at Anstalten ansætter vedkommende til at være nogle Aar ældre, end han i Virkeligheden er; i Virkeligheden kommer det naturligvis ud paa det samme. Det kaldes Helbredstillæg, som altsaa ikke betales af alle, men kun af dem, som have et ikke fuldkomment tilfredsstillende Helbred paa den Tid, de optages. — Saa er der endvidere nogle enkelte andre Tillæg, som i specielle Tilfælde kunne foresalbe f. Eks. Rejsetillæg i Tilfælde af, at en forsikret foretager en Rejse uden for Europa og deslige.

Naar nu en Mand, som er blevet forsikret i Anstalten, vil udtræde, som jeg før næviede, navnlig af den Grund, at han ikke har Raad til at betale Præmien længere, saa skal der finde en Opgørelse Sted, og denne Opgørelse foregaar paa den Maade, som omhandles i Lovens § 10, 2det Stykke, om hvilket jeg tillod mig at bemærke, at det er noget dunkelt, men Meningen er følgende: Man opgør paa den ene Side, hvad Anstaltens Forpligtelse er lige over for den forsikrede. Har en Mand forsikret sig ved livsvarig Livsforfærings for 1,000 Kr., er selvfølgelig Anstaltens Forpligtelse den at give ham 1,000 Kr. ved hans Død. Det skal altsaa beregnes, hvad Værdien deraf er i det